

asemenea grăuntelui de muștar pe care luând-l, omul l-a semănat în țarina sa și care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut este mai mare decât toate legumele și se face pom, încât vin pasărilor cerului și sălășluiesc în ramurile lui.

Împărăția cerurilor [mai] este asemănată cu comoara din țarină - Numele lui Iisus, căci numele lui Iisus este El Însuși [comoara] -, pe care găsim-o un om a ascuns-o, și de bucuria ei vinde tot ce are, și cumpără țarina ceea, adică face tot ce poate.

Revin la pilda pe care Mântuitorul Hristos a spus-o, cu grăuntele de muștar. Crește pom mare și pasărilor cerului vin și se sălășluiesc. Cel ce cheamă numele lui Iisus, acela se împodobește cu virtuți, acela se împodobește cu bunătate, cu o viață frumoasă. Eu am zis de multe ori: *să trăim frumos, pentru a muri frumos!* Mi-a dat Preabunul Dumnezeu să cunosc creștini simpli, din satele noastre – chiar și acum doi ani și ceva în urma, pe un astfel de creștin -, care și-au cunoscut sfârșitul. Și am spus: *dacă trăiești frumos și mori frumos.* Sfârșitul nu-ți este tragic, cu fel de fel de traume, ci sfârșitul este îmbucurător și înălțător. De aceea, dragii mei, pasărilor care vin și se așează în ramuri sunt virtuțile la cel

care cheamă numele lui Iisus, pentru că numele lui Iisus, așa cum am spus, nu înseamnă nimic altceva decât prezență, prezența lui Hristos.

E un exemplu foarte frumos în Pateric, unde Avva Antonie cel Mare se lupta cu ispitele, crezând că le poate birui. Și deodată vede că nu se poate debarasa de ele, strigă către Dumnezeu:

„Doamne Iisuse, ajuta-mă, scapă-mă!”

Și Iisus îl ajută. Și atunci întreabă după aceea Antonie: *„Doamne, dar Tu unde erai când eu mă luptam?”*. Și Iisus îi spune: *„Eram lângă tine, dar dacă tu nu Mă chemai, Eu cum să vin?”*.

De aceea, dragii mei, sfatul nostru nu este altul decât acesta: în această seară mântuitoare și acum, că pășim într-un nou an, 2015, să-L chemăm pe Iisus, să chemăm numele Lui Iisus și bine va fi! Pentru că Iisus al nostru ne-a spus că tot cel care va chema numele Său se va mântui. Iar Petru, în cartea Faptele Apostolilor, după ce a cunoscut pe Duhul cel Preasfânt, a zis: *„nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, [mai mare și mai puternic ca numele lui Iisus] în care trebuie să ne mântuim noi”*. Cine va izbăvi, cine ne va scoate pe noi din încercări? Iisus! Să strigăm către El, să Îl chemăm, și bine va fi. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu la toți! Amin!

Sursa: www.razbointrucuvant.ro

- **Vineri: 16 ianuarie / 18:00** – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 17 ianuarie / 18:00** – Vecernia
- **Duminică: 18 ianuarie / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica a XXIX-a după Rusalii (a celor 10 leproși)*
→ *Sfinții Ierarhi Atanasie și Chiril, arhiepiscopii Alexandriei*



BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

„E o mare putere în mica faptă bună, ce stăruie mereu”

Sfântul Isaac Sirul

♦ Nr. 102 / 11 ianuarie 2015 ♦



ARHIM. MELCHISEDEC
MĂNĂSTIREA PUTNA

PREDICĂ 01.01.2015
DUPĂ PRIVEGHERE 2014-2015

Preacuvioși Părinți și frați, iubiți credincioși și dragi tineri, iată-ne, cu darul lui Dumnezeu, la trecerea dintre ani, și a rânduit Preabunul Dumnezeu ca să fim împreună și anul acesta. Și dacă Dumnezeu a rânduit ca să fim împreună, se cuvine ca mai întâi să fim

mulțumitori și recunoscători. Vom fi recunoscători și mulțumitori către Preabunul Dumnezeu atunci când mai întâi noi vom crede. Deci, pentru a fi mulțumitori și recunoscători cuiva, trebuie ca mai întâi să crezi că persoana respectivă a făcut, și face ceva pentru tine. Așa și noi, credem în Dumnezeu și suntem recunoscători lui Dumnezeu, că noi credem că El ne poartă nouă de grijă.

Trăim într-o lume care este destul de încercată, vedem cum se schimbă lucrurile de la o zi la alta. Aproape că nu este săptămână, sau chiar zi, când să nu auzi că se mai schimbă câte ceva, când mai auzi că cineva nu mai merge cum trebuie, că încă un tânăr se desparte de viața cea frumoasă – și nu numai tineri, ci chiar și vârstnici. Și asistăm, de la o zi la alta, tot la mai multă dezbinare, descurajare,

deznădejde, care toate nu vin din altceva decât din necredință. Dacă eu cred că Tatăl meu și Mama mea îmi poartă de grijă, credința aceasta devine de acum lucrătoare. Ei bine, Tatăl meu și Mama mea [îmi] vor purta de grijă, dar în momentul în care eu nu mai am această credință, desigur că și părinții, de acum, nu îmi vor mai purta de grijă. Așa se întâmplă și în relația noastră cu Dumnezeu. Dacă noi credem că Dumnezeu este Tatăl și Părintele nostru, Cel care ne poartă nouă de grijă în toate, atunci El ne va purta de grijă. Sfântul Apostol Pavel în epistolele sale adresează nenumărate sfaturi și învățături: *“Fericit este tânărul care citește cuvintele Sfintei Scripturi!”*, *“Fericit este tânărul care cheamă în ajutor numele lui Iisus!”*. Am ascultat în seara aceasta la slujba Privegherii, Evanghelia ce s-a citit pentru cinstea și pomenirea Sfântului Vasile cel Mare, când s-a vorbit despre Păstorul cel bun. Păstorul cel bun este Hristos, Domnul – cunoașteți foarte bine! Hristos Se silește ca pe fiecare dintre noi să ne aibă cât mai aproape de El! Dar, noi ca să fim cât mai aproape de El, trebuie să îndeplinim poruncile Lui. Aș vrea ca să amintesc de acum un anumit lucru: cum putem noi să fim cu Preabunul nostru Mântuitor? Căci dragii mei, în vâltoarea aceasta în care trăim, când legile nu mai sunt legi, când de multe ori chiar legile sunt fărădelegi, când se spune binelui rău, și răului bine, când s-a ajuns la o pervertire a frumosului,

a adevărului, și minciuna și urâtenia, pervertirea, se așează în locul cel sfânt, în aceste vremuri, de multe ori vine descurajarea, deznădejdea, și această descurajare și deznădejde duce de multe ori la lucruri nefericite. Ați văzut și ați auzit, și de vârstnicii și de oameni la jumătatea vârstei, în puterea vârstei, și tineri, și chiar și în rândul copiilor, gesturi [sinucideri, n.n.], aș zice eu, care înainte nici nu se putea vorbi despre ele, nici nu se aminteau, iar când se întâmpla ca cineva să își pună capăt zilelor undeva, era o grozăvie, parcă venea asupra satului respectiv o pedeapsă deosebită. Și de multe ori, în vremurile cele mai de demult, în localitatea unde se întâmpla o astfel de grozăvie, când cineva își pune cumva capăt zilelor, era chemat Arhiereul să citească o rugăciune de dezlegare pentru satul respectiv, pentru că se considera lucrul acesta ca o pedeapsă îngăduită de Dumnezeu asupra satului respectiv, adică se extindea acel păcat, acel păcat și-l asumau cu toții, și săvârșeau cumva o anumită pocăință în numele celui care a făcut un asemenea act nesăbuit. Deci, în această lume a răului, a fărădelegii, va zice cineva: “ce este de făcut, cum putem ieși din acest cerc vicios, sau cum putem sta împotriva în fața acestor rele care vin asupra omenirii?”. Ce este de făcut, căci iată, păcate de care rușine este a și vorbi, spune Sfântul Apostol Pavel, ba câte și câte, fărădelegi în fiecare casa și câte

mai întâlnim, numai duhovnic de multe ori nu-ți mai vine ca să stai și să ascuți, căci sunt greșeli multe, și toate vin mai cu seamă, în ultima perioadă, de la cei care au fost creștini, și de la creștinii noștri, și au pătruns și de la necreștini, și de la cei care erau în alte biserici, au pătruns și în biserica noastră, în rândul creștinilor noștri. Dragii mei, stând și gândindu-mă și cercetând [...] nu este de făcut nimic altceva decât ceea ce ne-a spus Mântuitorul nostru Iisus Hristos. L-am auzit mai întâi pe prorocul Ioil spunând că *“tot cel care va chema numele Domnului se va mântui”*, adică cel care va chema numele lui Iisus. Cine va chema numele lui Iisus întru ajutor, acela se va mântui! Ce înseamnă această chemare a numelui lui Iisus? Dar ce este mai întâi numele lui Iisus? Numele lui Iisus nu este altceva decât putere. Și când eu am zis: *“Doamne, lisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu”*, când am pronunțat acest nume, în acest nume se sălășluiește și puterea Lui, a Aceluia care îi este acest nume, deci este și prezența Lui. Și atunci când eu am chemat numele lui Hristos, atunci este prezentă și persoana Sa, pentru că numele este nedespărțit de persoana lui Iisus. Și atunci, iată cum spune un părinte al Bisericii: când chemăm numele Lui cu atenție și cu evlavie, intrăm în prezența Sa. Și dacă rămânem în rugăciunea aceasta, rămânem înaintea feței lui Dumnezeu. Atunci Harul prezenței ne va pătrunde

întreaga ființă, prezența Lui Iisus fiind deosebit de sfințitoare și dătătoare de viață, și ne va da nouă puteri noi. Nu este nimic altceva decât ceea ce – deci chemarea numelui lui Iisus Hristos nu este nimic altceva decât – acel urcuș din treaptă în treaptă, căci viața creștinului nu este monotonie. De ce am amintit de sinucideri? Când nu cred [nu au credință], oamenii ajung aici, atunci când își pierd nădejdea ajung aici, și nu trebuie de ajuns aici. Chemarea numelui lui Iisus este permanentă înnoire și permanentă cunoaștere, așa cum este și viața noastră dincolo. Să nu își imagineze cineva că viața dincolo de mormânt este monotonie. Ci ai trecut undeva, acolo, în viața de dincolo, și ai fost rânduit, cum spune Hristos în Evanghelia, într-un anume loc, și de acum gata, acolo este monotonie. Nici vorbă! Viața noastră în Dumnezeu este permanentă cunoaștere și permanentă înnoire. Viața noastră duhovnicească, viața noastră dincolo de acum, în prezența feței lui Dumnezeu, acolo, ți se descoperă noi și noi, frumuseți din sălășluirea împreună cu Dumnezeu și cu sfinții Lui. Și nu există monotonie, aceasta este la nesfârșit. Cum mărturisesc Părinți ai Bisericii noastre, și în mod deosebit Sfântul Simeon Metafrastul. Deci, fraților, dacă noi chemăm numele lui Iisus, aceasta ne este noua spre mult folos. Iar cine cheamă numele lui Iisus, iată cu cine Hristos îl aseamănă: Împărăția cerurilor este